

Nr 232.

Av herr **Bäcklund**, om vissa förhöjningar å änkan *Ester Lavinia Arvidson* beviljad pension.

I proposition nr 166 till 1926 års riksdag föreslog Kungl. Maj:t under punkten 4:o riksdagen medgiva, att till e. o. verkstadsförmannen L. A. Arvidsons änka Ester Lavinia Arvidson finge av trafikmedel utbetalas pension med ett årligt belopp av 336 kronor, att utgå från och med den 1 januari 1926 *i enlighet med de grunder, som i §§ 6 och 7 av gällande reglemente för statens järnvägars änke- och pupillkassa stadgas* rörande pensioner till änkor efter delägare i nämnda kassa.

Av handlingarna i ärendet framgick, bland annat, att änkan Arvidson vore född år 1880 samt hade nio barn, av vilka fem minderåriga.

Vid samma riksdag väcktes av undertecknad jämte en dåvarande ledamot av första kammaren likalydande motioner (I:88 och II:69) rörande understöd åt änkan Arvidson samt makarnas minderåriga barn. Däri hemställdes, att de årliga understödsbeloppen måtte bestämmas för änkan till 300 kronor samt för vart och ett av barnen till 150 kronor (oreglerade belopp).

Vid ärendets behandling inom bankoutskottet uppstod frågan, huru vid bifall till Kungl. Maj:ts proposition de i § 7 av reglementet för statens järnvägars änke- och pupillkassa meddelade föreskrifterna skulle tolkas i detta fall. Enligt nämnda författningsrum äger ensam änka uppbära pensionens grundbelopp. Änka jämte barn uppbära grundbeloppet, *förhöjt med 40 procent för ett barn och därutöver med 10 procent för varje ytterligare barn*. Inom utskottet gjordes den meningen gällande, att dessa bestämmelser borde så tolkas, att pensionen till änkan Arvidson och hennes fem minderåriga barn skulle utgå med grundbeloppet, förhöjt med $(40+10+10+10+10)$ 80 procent. Härigenom skulle sammanlagda pensionsbeloppet till en början komma att uppgå till 604 kronor (frånsett dyrtidstillägg) för att sedermera minska i den mån barnens pensionsrätt upphörde. Genom utskottets kansli gjordes dels hos järnvägsstyrelsen, dels hos statskontoret förfrågan rörande tolkningen av bestämmelserna i fråga, varvid nyss angivna uppfattning av vederbörande tjänstemän bekräftades.

I anslutning till denna uppfattning frånföll jag inom utskottet mitt yrkande om beredande av särskilda barnpensioner i enlighet med motionerna, och utskottet beslöt enhälligt tillstyrka bifall till Kungl. Maj:ts förslag (utlåtande nr 25, punkten 34).

Såsom framgår av den här lämnade redogörelsen, var förutsättningen för utskottets enhälliga beslut i ämnet den, att barn tillägg i enlighet med föreskrifterna i § 7 av förenämnda reglemente skulle utgå å pensionen, så länge barnen vore minderåriga.

Enligt vad jag erfarit, har emellertid järnvägsstyrelsen vid beslut om pensionens utanordnande ansett sig med hänsyn till riksdagsbeslutets ordalydelse samt motiveringen därför böra tolka bestämmelserna så, att endast grundbeloppet till änkan borde utgå. Härigenom har uppstått en avsevärd minskning av det pensionsbelopp, som vid utskottets tillstyrkan förutsatts skola utgå.

För att åstadkomma rättelse härutinnan nödgas jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att å den av 1926 års riksdag till änkan Ester Lavinia Arvidson beviljade pensionen skola utgå förhöjningar för minderåriga barn i enlighet med bestämmelserna i § 7 av gällande reglemente för statens järnvägars änke- och pupillkassa.

Stockholm den 21 januari 1927.

Helge Bäcklund.